

at ogsaa dette Punkt uden videre skal kunne gaa hen uden Indstilling fra Rigsdagens Side. Der er fuldstændig Enighed om, og der kan overhovedet ikke være Tvivl om, at disse Summer, som i Alst udgjøre over $\frac{1}{2}$ Million Kroner, ere afholdte uden Bevilling. Spørgsmaalet er nu kun, hvorledes Rigsdagen bør stille sig dertil, og Statsrevisionen eller dens Flertal, hvormed Udvalgets Flertal er enigt, foreslaar da, at noget Saadant ikke kan passere, hvorimod Udvalgets Mindretal mener, at det er muligt aldeles at lade dette gaa hen uden Indstilling. Det er et meget yderliggaaende Parti, forekommer det mig, som det ærede Mindretal i Udvalget har valgt. — Naar jeg nu vender mig til den første Indstilling, skal jeg tage mit Udgangspunkt i en Kjendsgjerning, som viisnok maa kaldes aldeles ubestridelig. Den hører til den politiske ABC, og lyder saaledes, at vi have etaarige Finantslove. Dette følger ligefrem af Grundloven; den ordentlige Rigsdag træder sammen hvert Aar og vedtager en Finantslov, som gjælder for et Aar. Bevillingerne lyde paa et Aar; dermed holde de op, og skal der bruges Mere til en Foranstaltning, som ikke er færdig, maa der gjenbevilges. Det er Hovedreglen, og den maa man endelig holde fast; thi gjør man ikke det, kan man let faae et Hjært Blif paa Afstilligt. Jeg maa forudstille den Bemærkning, at det ikke er mig muligt ganske at undgaa at strejfe Afstilligt af, hvad der staar i det ærede Mindretals Del af Betænkningen, hvilket man ellers pleier at vente med, til vedkommende Mindretal har udtalt sig, men det sker her af to Grunde. Dels har Udvalgets Flertal ganske kort fremsat det første Indstillingspunkt, idet det har henholdt sig til Statsrevisionen, eftersom alle Statsrevisorerne ere enige derom, men da det ærede Mindretal havde gjort sine Bemærkninger, fandt Flertallet, det var nødvendigt dog at tilføje lidt. Den anden Grund er den, at denne Forhandling egentlig ikke kan siges at befinde sig paa en jomfruelig Jordbund; den er allerede tildels foregriben ved Finantslovens 2den Behandling, her i Thinget kort før Jul, ved hvilken Leilighed det ærede Mindretal har udtalt sig saaledes, at jeg tror, jeg er berettiget til, om end saa let og flygtig som muligt at strejfe Et og Andet, som findes i Mindretallets Del af Betænkningen. Jeg skal ikke komme ind paa en udførlig historisk Fremstilling af, hvorledes det hele Forhold har udviklet sig, men kun ligesom gjentagne i Grindringen, hvad der er de historiske Punkter. Man vil finde nogle af disse Bemærkninger i Statsrevisionens Betænkning, men jeg tror, det er en Misforstaaelse af Mindretallet, naar det synes at opfatte det, som det skalde være en historisk Fremstilling, Statsrevisionen har villet give med Hensyn til sin tidligere Stilling til Sagen. Den har fremdraget de Punkter, den havde Brug for til at vise sin tidligere Stilling

til Sagen, men der kan naturligtvis være andre historiske Punkter, som det er nødvendigt at fremdrage, for at man skal se Sagen i sin hele historiske Sammenhæng. Saaledes har Statsrevisionen talt om den Tid, der ligger forud for 1858, med Hensyn til hvilken der ikke er nogen Tvivl — heller ikke udenfor Udvalget — mellem Flertallet og Mindretallet om, at der skulde udtryffeligt Bevilling til for at bruge af Theatrets Reservesfond, men nu kommer Mindretallet med det mærkværdige Aar 1858, da der skulde være foregaaet et fuldstændigt Omslag. Jeg tror, at det ved denne Leilighed gjælder om at fastholde den Hovedregel, jeg stillede i Spidsen, nemlig, at ingen Udgift kan afholdes uden særlig erhvervet Bevilling for hvert enkelt Aar, og skulde her være slet Undtagelser fra Reglen, maatte de have været aldeles bestemt fremhævede; de maatte være traadte frem i Finantsloven paa en saadan Maade, at der virkelig ikke kunde reises Tvivl derom, men naar man gennemlæser disse Forhandlinger i 1858, af hvilke Mindretallet har citeret en hel Del Steder, vil man stadig finde, at der er Intet, som kan siges at betegne dem som Undtagelser fra Reglen. Mindretallets Bevisførelse kan i Korthed sammenfattes ved, at han i disse Forhandlinger intet Forbud finder imod at afholde Udgifterne af Reservesonden uden Bevilling, og man kommer uvilkaarlig til at tænke paa et Digt af Bæsfel, som jeg veed, at Mindretallet ogsaa ynder, da han har anført det ved Finantslovens 2den Behandling. Det er Digtet: „Smeden og Bageren“, hvor der fortællés om Dommeren, „som blader i sin Lov omhyggelig, men finder Intet der for sig, hvorved forbudet er for Smed at rette Bager“. Saaledes forekommer det mig, at Mindretallet har bladet meget omhyggeligt i disse Forhandlinger og Intet har fundet, hvorved det er forbudt. Han slutter da, at det er tilladt, men lægger ikke Mærke til den Hovedregel, som hæver over det Hele, og i hvis Lys den hele Forhandling nødvendigvis maa ses. — Vi gaa derfra til Aaret 1865, da der under Theatret paa Finantsloven blev indsat en Post 7, som findes aftrykt her i Betænkningen, idet Mindretallet har været saa god at lade den aftrykke som Note under sin Del af Betænkningen. Den lyder saaledes: „Uden Bemyndigelse ved Lov kan Theatret ikke stifte noget Laan eller paadrage sig nogen Gjæld, der ikke kan syldbestgjøres af Theatrets Indtægter inden 31te Marts næstefter det Theateraars Slutning, hvori Gjælden er stiftet.“ Dernæst blev der i Aaret 1870 indsat en anden Post som Post 9, og som ligeledes er aftrykt, saalydende: „Theatret fritages i 5 Aar for Afdrag paa dets Gjæld til Sørs Akademi, og der erlægges kun Renter af samme, for saa vidt det løbende Theateraars Overskud dertil kan naae.“ Jeg tør maasse med det Samme, for ikke senere at komme tilbage dertil, i Almindelighed nævne, at